

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχρήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ήσωτερικοῦ :

Ήξωτερικοῦ :

Ήσσία 8,—

Ήσσία φρ. χρ. 10,—

Ήξάμηνος 4,50

Ήξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αι ανδρομαι άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ήσωτερικοῦ λεπ. 20. Ήξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ετών. Α' και Β' περιόδου, τιμωνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδὸς Ἐδριπίδου ἴσ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' .— Τόμος 13ος

Ήν Ἀθήναις, 8 Ἀπριλίου 1908

Ήτος 28ον.— Ἀριθ. 19

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ήτρεμεν ή Σελήνη, όταν άφισε τὸ βιβλίον εις τήν θέσιν του και εσπώθη. Ήθελε νά τρέξη, νά φύγη ἔφοβεϊτο και αὐτή δὲν ἐγνώριζε τί ἐφοβεϊτο, και ὁμως μία ἀλλόκοτος γοητεία τήν ἐκρατοῦσε ἀκόμη εις ἐκεῖνο τὸ σιωπηλὸν σαλονάκι, ποῦ εὐωδίαζεν ὄλον ἀπὸ μίαν μεγάλην δέσμη ἀπὸ τριαντάφυλλα, ἀνήθη τοῦ θερμοκηπίου, σπάνια και ὠραία.

Τὰ μάτια της ἐσυνήθισαν μ' ἐκεῖνο τὸ σιμερὸν φῶς. Ήξαφνα, εἶδε μίαν μεγάλην και ὠραίαν χαλκογραφίαν, τήν ὁποίαν δὲν εἶχε προσέξῃ ἀκόμη. Ήτο ή Ἐνθρονομίμη Παναγία τοῦ Ραφαήλου . . .

Ή Σελήνη ἐπιασε γρήγορα μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι της, ποῦ τῆς ἐπονοῦσε παραπολύ. Σάν νά ἐβλεπεν εἰκόνα, σκεπασμένη μὲ πέπλον, ἀλλά τῆς ὁποίας ὁ πέπλος σιγά-σιγά ἐσχίσθη, εἶδε τὸν ἑαυτὸν της μέσα εις τήν καμαρούλιν της, εις τὸ Παροῖσι τὸ κρεββατάκι, τὰ μικροκαμωμένα ἐπιπλάκια, τὰ παραπετάσματα ποῦ ἦσαν ἀπὸ ἀσπρην μουσελίνας, και πρὸ πάντων, μία χαλκογραφία ἐντελῶς ὁμοία μὲ αὐτὴν ἐδῶ, τὴν ὁποίαν ἐπρωτόβλεπε, κάθε πρωί, ἅμα ἐξυπνοῦσε ἔδλεπε τὴν λατρευτὴν μορφήν, ποῦ ὁμοίαζε μὲ μίαν ἄλλην μορφήν— τὸσον ἀγαπημένην της— ἅχι μὰ ποῖά ἦτο λοιπὸν ἐκεῖνη ή γυναῖκα μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο, ποῦ ἐκρατοῦσε τήν Σελήνην εις τὰ γόνατά της ὅπως ή Παναγία κρατεῖ τὸ ἅγιον βρέφος . . .

Ήξαφνα ἐκατάλαβε, ἐνθυμήθη. Μὲ τὰ χέρια της ἀπλωμένα πρὸς τὴν εἰκόνα, ὅπως

ἐκαμνε πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια, όταν δὲν ἤξευρεν ἀκόμη νά ὀμιλῇ καλά, ή Σελήνη, πνιγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα και τοὺς ὀρῆνους, ποῦ τήν ἐκαμναν νά σπαράξῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἐφώναζε :

— Μαμμὰ! . . . μαιμὰ! . . .

— ὦ! τὴν Ροδέναν παίρνει ἐπὶ τέλει . . . Ἐπῆγα στὸ τελευταῖο κεφάλαιον γιὰ νά τὸ δῶ.

Ή Μάγγη, παραπολύ σαστισμένη μὲ τὴν ἀγάγωσιν της, δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τὴν κραυγὴν τῆς Σελήνης, και ἐτρεχε νά τήν πληροφορήσῃ δια τὰ σπουδαία νέα. Ἐπήδησε μέσα στὸ σαλονάκι, και ἔμεινεν ἐκεῖ σάν ἀπολιθωμένη.

Ή Σελήνη δὲν τὴν ἐνόηταζε, δὲν

τήν ἤκουε. Ήλλαιε πάντοτε κ' ἐφώναζε :
— Μαμμὰ! . . . ὦ! ἀγαπημένη μου μαιμὰκα!

Ή Μάγγη ὤρμησε μὲ ξεφωνητὰ πρὸς τὴν Μις Δούγλας, ποῦ κατέβαινε ἐκείνην τὴν στιγμήν :

— Δεσποινίς . . . Ή Σελήνη ἐτρέλλᾶθηκε!

— Ὅχι, δὲν ἐτρέλλᾶθηκα. Ἐχω κάπου μίαν μαμμὰ, και τὴν λατρεύω και ή μαμμὰ μου μοιάζει μ' αὐτὴν ἐκεῖ τὴν ἄλλη μαμμὰ. Στὴν κάμαρα μου ἦτανε μίαν εἰκόνα ἀπαράλλακτη μὲ αὐτὴν ἐδῶ, κ' ἐγὼ ἐθαροῦσα πάντα πὼς ἦτανε ή φωτογραφία τῆς ἀγαπημένης μου μαμμάκας. Θέλω νά φύγω. Θέλω νά τὴν εἶρω. . .

Ή Μις Δούγλας ἐπιασε τὸ κοριτσάκι εις τὴν ἀγκαλίαν της, τὸ ἐχάιδεψε, τὸ ἤσυχασεν, ἐσκούπισε τὰ δάκρυά του. Ή Σελήνη γρήγορα συνῆλθε. Δὲν ἐλλαιε πλέον, ἀλλά ἐφαίνετο ἐξηκολημένη, σχεδὸν ἀρρωστη πάλιν. Τότε, ἐπιασαν τὰ μάτια της εις τὸ βιβλίον, ποῦ ἦτο ἀνοικτὸν ἐπάνω στὸ τραπέζι. Καὶ τὸ ἐπιασε.

— Νά! τὸ διαβάω αὐτὸ, και τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Αὐτὴ εἶνε ἡ γλῶσσά μου, ή ἰδική μου. Ἄν δὲν ἦταν, θὰ τὸ ἐκαταλάβαινα :

— Και ὁμως, τὴν ἄλλην σφράν, όταν σοῦ ὀμιλῆσα γαλλικά, δὲν τὰ ἐκαταλάβαινες.

— Ἵσως διότι δὲν τὰ μιλοῦσατε ὅπως ἐμεῖς. . .

Ή Σελήνη δὲν ἐγνώριζε τὴν τέχνην πὼς νά κάμνη φιλοσοφνήσεις. Ή Μις Δούγλας ἐδάγκασε τὰ χεῖλι της, ἀλλά περὶρωσθη εις τὸ νά χαμογελάσῃ, και ἔκαμε νίας ἐρωτήσεις πρὸς τὴν μικρούλιν. Ὄρισμένως, ἐκεῖνο τὸ μυστήριον εἶχε κινήσῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον της.

— Ἐλα, Σελήνη μου, ἀφοῦ

« Ή Σελήνη ἐτρέλλᾶθηκε! » (Σελ. 145, στ. γ')

θυμάσαι την μητέρα σου ; ήμπορείς να μου είπής τ'ονομά της ;

Η Σελήνη έσκυψε τὸ κεφάλι και ανέστενάξε.

- Όχι, είπε με χαμηλήν φωνήν.
- Ούτε τὸ δικό σου ;
- Ούτε.
- Ξεύρεις αν έμένετε στο Παρίσι ;
- Δεν ξεύρω. . . Ω !

δεν ξεύρω τίποτε, τίποτε... Είμαι πολύ δυστυχισμένη ! Η μαμά μου κλαίει τώρα κάπου, πολύ μακριά — κ' εγώ δεν μπορώ ούτε να την φιλήσω !

Και οι θρήνοι εξανάρχισαν. Η μικρούλα είχε πυρετόν. Έπρεπε με πᾶσαν θυσίαν ν' αλλάξει τὸ ρεύμα τῶν ιδεῶν της.

Ξεύρετε τι σκοπεύω να κάμω; εφώνασε χαρωπή ή Μίς Κόρα. Παίρνω στὰ σοβαρά την πρόκλησιν της γιαγιάς σας, και θα επιστρέψω μαζί σας στο γάντισο! Θα μείνω εκεί μερικὲς ημέρες. Κα κάμωμεν εκεί σωστό οικογενειακὸν συμβούλιον, και, ακουσέ με, Σελήνη, εγώ θα σου εύρω την μαμά σου...

Η Σελήνη της εχαμογέλασε και ή καλή δεσποινίς συνεκινήθη εώς τὰ βάθη της καρδιάς με τὸ χαμόγελο εκείνο, τὸ βρεγμένον με δάκρυα. Η μικρούλα εστήριξε τὸ μάγουλό της, τὸ λουσμένο με δάκρυα, εἰς τὸ χέρι της μεγάλης φίλης της, και αὐτή, πού δεν ήθέλησε ποτέ να υπανδρευθῆ εώς τότε, εσκέφθη ἀπὸ μέσα της ετι βεβαίως και ή μητέρα της Σελήνης είχε κλάσῃ πολύ δια τὸν χαμόν της κόρης της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' ΜΕΓΑΛΑΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Αὐτὴν τὴν φορὰν ή Μίς Κόρα Δούγλας ελάκε και τοῦ οικοδεσπότη τοῦ γνωριμίαν. Ο Τζακ Χάρδν, αν και κατὰ βάθος αρκετὰ δυσχεραστημένος, διότι εβλεπε τὸν πολιτισμὸν να εἰσέρχεται εἰς τὸ σπίτι του με τὴν κομψὴν μορφήν εκείνης της κοσμικῆς δεσποινίδος, δεν τὸ ἀπέδειξεν όμως. Η φιλοξενία εἶνε καθήκον ἀπαράβατον εἰς τὰ ἀμερικανικά λειβάδια.

Η Μίς Δούγλας ήτο παραπολύ εζυπνη, εῴστε να κάμη λόγον ἀπ' εὐθείας δια τὰ λεπτά και σοβαρά ζητήματα. Ηθέλησε κατ' ἀρχὰς ν' ἀποκτήσῃ τὴν εἰνοιαν τοῦ Τζακ, δεικνύουσα ετι εἶχε πολλὰς κτηνοτροφικὰς γνώσεις τὸν συνώδευσεν εἰς μίαν μακρυὴν ἐκδρομήν του εἰς τὰ λειβάδια, και τὸν εἶδα να της εζηγήσῃ πῶς εγγύριζαν τὰ ζῶα με τὰ σημάδια πού εἶχαναν εἰς τὸ δέρμα των με σίδηρον ερυθροπυρωμένον, πῶς τὰ ε-

στελλαν κοπάδια-κοπάδια ἀναριθμητα εἰς τὰς μεγάλας ἀγοράς. Ο κ. Χάρδν εσχεδιάζε να ιδρύσῃ εν παμμέγιστον εργαστάσιον κονσερβῶν ἀπὸ κρέατα δια να τὰ στέλλῃ εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς, ὅπως κάμουν πολλοὶ κτηνοτρόφοι. Ἀπὸ τὰ λόγια του εφαινετο ετι αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος δεν εφρόντιζε διόλου δια τοὺς υἱούς του και τοὺς ἀφίγνους εἰς τὰς ἐργαζόμεναι με τὰ χέρια των δια να σπουδάσουν, θα ήτο παραπολύ πλούσιος.

Εὔρηκε και αὐτὸς τὴν Μίς Δούγλας, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε δυσπιστήσῃ κατ' ἀρχὰς, τὸσον χαριτωμένην, τὸσον καλὴκαρδην, διασκεδάζουσαν με τὸ τίποτε, εῴστε ήρχισε πολὺ γρήγορα να ἐπιζητῆ τὴν συναναστροφὴν της ἀντὶ να τὴν ἀποφεύγῃ. Ἄν ερωτᾶτε δια τὸν Τζακ, αὐτὸς πλέον δεν εφρόνιζετο παρὰ εἰς τὸ εἶνομά της, και αἱ δύο μικρούλες δεν εγνωσῶσαν να φύγουν ἀπὸ κοντὰ της. Αὐτὴ πάλιν καθόλου δεν εφαινετο ετι τὴν εμελλε δια τὴν στέρησιν της πολυτελείας με τὴν ὁποίαν ήτο συνειθισμένη εζυπνοῦσε μάλιστα και εσκόνηετο πολὺ ενωρίς, δια να συμμερίζεται τὸ χορταστικὸν πρόγευμα της οικογενείας, και εζητοῦσε να εργάζεται μαζί με τὰς γυναῖκας, εταν δεν εκαθαλλίκευε τὸ ὠραῖόν της ἄλογο δια να πηγαίνῃ και να παρακολουθῆ τὰ ἱππικὰ γυμνάσια τῶν κἀνουμπόυς. Ἐπέρασαν με αὐτὴν τὴν ζωὴν αρκετὰ ἡμέραι.

Μου φαίνεται, Μίς Δούγλας, εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Τζακ Χάρδν, ετι ἀνήκετε εἰς τὴν οικογένειάν μας, και δεν εἰξεύρω κ' εγώ τί θα κάμωμεν, εταν επιστρέψετε εἰς τὸ σπίτι σας, πού εἶνε γεμάτο ἀπὸ τὸσον ὠραῖα πράγματα— ὅπως λέγουν τὰ κορίτσια!

Μου ταιριάζει ἴσως να ζῶ εἰς τὰ μεγάλα λειβάδια, δεν εἶν' εἶτος; Και ὁ λόγος εἶνε ετι ὑπάρχει ἀγριότης μέσα μου. Ἄν ήξεύρατε πῶς περᾶζονται κ' εγοχλοῦνται μαζί μου αἱ ὠραῖες κυρίες! Μου ερχεται να ὑποθέσω ετι τὸ γεγονὸς μόνον ετι ήμπορῶ να μεταχειρισθῶ τὰ δυνατὰ χέρια μου εῴπως τὸ μυαλό μου, ἀρκεῖ να με κάμη τὸν ἀποδιοπομπαῖον τράγον τοῦ καλοῦ κόσμου. Ἄμα μου εχανάμουν καμμίαν προστυχίαν, θα τὰ παρατήσῃ ὅλα, και θ' ἀγοράσω ἕνα γάντισο. Θα γίνωμεν γείτονες τότε.

Αὐτὸ ἀπρίβως. Διατί να μὴν τὸ κάμετε ἀμέσως; Θα ἰδῆτε πῶσον γρήγορα θα σᾶς φανῆ περιττὴ ή πολυτέλεια και ἰδίως τὰ βιβλία. Η Φύσις εἶνε τὸ

ὠραιότερον βιβλίον ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία. — Συμφωνῶ. Καὶ όμως, αν θέλετε περιφρονῆσατέ με, — πρέπει να σᾶς εμολογήσω ετι τρελλαινομαί δια τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἄ ! . . . και εζάρωσε τὰ φρύδια του ὁ Τζακ Χάρδν.

— Καί, ἀκόμα παραπάνω, εἰς τὰς εὐχὰς της ἀναγνώσεως και εἰς τοὺς ἄλλους. Θα δανείσω τὰ βιβλία μου της Σελήνης, της Μάγγης ἰδίως, ἀφοῦ θα τὴν ἰδοῦμεν αὐτὴν μίαν ἡμέραν να μεγαλώσῃ και να γίνῃ συγγραφεῖς.

— Πῶς εἶπατε ; . . . Ο Τζακ Χάρδν δεν εγελοῦσε πλέον. Ἐβαλε τὴν κόρην του ἐπάνω στὰ γόνατά του, και τὴν ἐτύλιξε καλὰ με τὰ χέρια του, εῴς δια να τὴν προστατεύσῃ. Αὐτὴ ή συνδιάλεξις εγίνετο ἕνα βράδι μετὰ τὸ δείπνον, ἐνῶ ὅλη ή οικογένεια εἶχε συναθροισθῆ κοντὰ στὸ τζάκι, εαυ ελαμπε φαῖδρά ή φωτιά.

— Πῶς ; ἀπήτησεν ή Μίς Δούγλας με ὄλην τὴν ἀπάθειάν της, ἀπὸ ἐπὲς τὴς κόρης ; Η Μάγγη εχει πολλὴν φαντασίαν, ἀλλὰ εῴς τώρα δεν εχει διδαχθῆ πολλὰ πράγματα, ἀφοῦ πιστεύει ἀκόμη ετι εἰς τὸ κέντρον της γῆς κατοικοῦν μάγοι και νεράιδες, και ετι τὰ παιδία πού εἶνε δέκα ἐτῶν πέφτουν ἀπὸ τὸ φεγγάρι. . .

— Δεν τὸ πιστεύω σωστά, διώρθωσεν ή Μάγγη, τὸ πιστεύω μοναχὰ λιγάκι, διότι μου φαίνεται νῶστιμο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐγύρισε δὲ τότε και εἶπε τοῦ πατέρα της :

— Θέλω να πάω εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον, μπαμπά. Θα πηγαίνω κοτόπουλα της Μίς Δούγλας, εῴς πού να κερδίσω πολλὰ πολλὰ δολλάρια, διότι θα χρειασθῶν πολλὰ, για να μπορέσω να μάθω τὰ πράγματα πού δεν γνωρίζω.

(Ἐπειτα συνέχισα) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν της Κας Σαάννας Μαρσὲ)

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ὅπου τὴν ζορημὸν περῶ και πάει στὸν Ἰορδάνη, Να βαπτισθῆ στὸν ποταμό, Να σκαρδεθῆ, να γιάνῃ, Λουλούδια κόκκινα ἀπλωτά Ὁραεῖ εἶτόν ἄμμο... — Ψέμμα ! Ἰχνη εἶν' αὐτὰ μαρτυριὰ Πού δεν τὰ εθνοῦν τὰ χρόνια ! — Ἰσοῦ τάχα σημαδεψατε Θεοῦ τὸ δρόμο αἰώνια, Κ' αἴμ' ἀπὸ τότε πίνοντα; Λουλούδια, σάτσετ' αἴμα; [Ἀπὸ τὰ Μαῦσα Κεῖνα]

ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Αγαπητοί μου, Ο σημερινὸν φυλλάδιον εἶνε λοιπὸν δεκαεξαεπίδον και χρωματιστόν. Ἐνας ὁμογενὴς, λέει, ἀπὸ τὸ Λονδόνον, λέει, κατέθεσε, λέει, ἑκατὸν χιλιάδες φράγκα χρυσᾶ, λέει, δια να ἐκδίδεται εἰς τὸ

εἶξῃ ή Διάπλασις διπλῆ. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ και χιλιοὶ συνδρομηταί της, οἱ πρῶτοι, εἶνε ἤδη ἐφωδιασμένοι μ' ἐν λοχείον τοῦ Ἐθνικοῦ Στάλου ἀξίας τεσσαρῶν δραχμῶν και ἐλπίδος ἑκατὸν χιλιάδων, διότι ὁ αὐτὸς ὁμογενὴς, λέει, ἐγάρισεν εἰς τὴν Διάπλασιν, λέει, χιλία εἴκοσι λαχεῖα, δια να τὰ χαρίσῃ, λέει, εἰς τοὺς συνδρομητὰς της. . .

Και τοῦ χρόνου, ἀγαπητοί μου ! Και ὅσοι ἐνόησατε ἀμέσως ετι εἶνε πρωταπριλιά, και ὅσοι τὴν ἐπάθατε, — και τοῦ χρόνου ! Ὑποθέτω ετι οἱ δεῦτεροι εἶνε και οἱ περισσότεροι, διότι ή πρωταπριλιά αὐτὴ της Διαπλάσεως ήτο ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιτυχημένας, ἀφοῦ. . . τὴν ἐπίστευσα κ' εγώ. Ναι, φίλοι μου ! εταν ήλεβε τὸ φύλλον ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖον και εἶδα ἐκπληκτος τὴν εἶδῃσιν με τὰ μεγάλα ἐκεῖνα γράμματα, ὁ νοῦς μου δεν ἐπῆγε καθόλου εἰς τὴν ἡμερομηνίαν κ' ἐπίστευσα ετι πράγματι κάποιος ἀπὸ τοὺς πλουσίους και φιλοπάτριδας ὁμογενεῖς μας εἶχανεν εἰς τὴν Διάπλασιν και εἰς τὴν ἐλληνικὴν νεολαίαν τὴν μεγάλην αὐτὴν δωρεάν. Ἐνόμισα δὲ ετι ή Διάπλασις τὸ εἶχε κρύψῃ εῴς τὴν στιγμήν ἐκεῖνην και ἀπὸ τὸ σπιτικὸν της, δια να μᾶς κάμη μίαν ὠραίαν ἐκπληξίν. . .

Και διατί τάχα ; Τῶσον δύσκολον θα ήτο να εὔρεθῆ κ' ἕνας πλούσιος, πρῶτος να εὐεργετήσῃ τὴν νεολαίαν τοῦ ἔθνους του, χαρίζων εἰς αὐτὴν δεκαεξαεπίδον και πολυτέλες τὸ μοναδικὸν και ἀγαπημένον περιοδικὸν της ; Ἐκεῖνο πού ἐπὶ εἰκαστικῶ ἤδη εἶπῃ τὴν τέρπει, τὴν δίδασκει, τὴν μορφώνει, τὴν εἰξευγενίζει και τὴν καθοδηγεῖ ; Ἐκεῖνο πού ἀγωνίζεται κατὰ τῶσον δυσχερειῶν και μόλις και μετὰ βίας κατορθώνει — με ζῆμιαν τὰ περισσότερα χρόνια, — να ἐκδίδεται εἰς ὀκτώ μόνον σελλίδας τὴν εἰδομάδα, με κομψότητα πάντοτε, ἀλλὰ χωρίς ἐξώφυλλον και χωρίς καμμίαν πολυτέλειαν ; Και με συνδρομὴν, ή ὁποία, ἐνῶ εἶνε ή μικροτέρα πού γίνεταί, ἐνῶ μόλις ἐπιτρέπει τὴν κάλυψιν τῶν ὑπερβύ-

κων ἐξόδων τοῦ φύλλου, πάλιν καταντὰ βαρεῖα δια τοὺς μὴ εὐπόρους ἐκ τῶν Ἑλληνοπαίδων ; Διατί λοιπὸν να μὴ πιστεύσω ετι ἕνας πλούσιος και φιλόπατρις ὁμογενὴς ήθέλησε να εἰλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὸ παιδαγωγικὸν και ἔθνωφελὲς εργὸν της Διαπλάσεως ; να τὴν αὐξήσῃ και να τὴν βελτιώσῃ με μίαν δωρεάν ; να τὴν κάμη δεκαεξαεπίδον, χωρίς ἀξήσῃ και ἴσως μ' ἐλάττωσιν της συνδρομῆς ; να χάρισῃ εἰς τὴν νεολαίαν της πατρίδος του ἕνα περιοδικὸν ὅπως πρὸ πολλοῦ τὸ ἐνειρευόμεθα ὅλοι, ἀλλ' ἐλλείπει ; χρημάτων ἀδυνατούμεν να τὸ κατορθώσωμεν ;

Συλλογισθῆτε ὀλίγον αν ήτο ἀλήθεια ! Πῶσα πράγματα ήμποροῦσε να κάμη ή Διάπλασις με τὸν τόκον τῶν ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων της. . . πρωταπριλιάς ! Πῶσους διαγωνισμοὺς με γάλα βραβεῖα, ὄχι μόνον μετὰ τῶν συνδρομητῶν της, ἀλλὰ και μετὰ τῶν συγγραφέων ἀκόμη και τῶν καλλιτεχνῶν, πρὸς συγγραφήν και εἰκονογράφῃσιν ὠραίων ἐλληνικῶν μυθιστορημάτων και διηγημάτων δια τὴν νεολαίαν ! Πῶσα βιβλία θα ήμποροῦσε να ἐκδίδῃ, πῶσας καινομίας να κάμη, με πῶσῃ πολυτέλειαν και ἀφθονίαν να ἐκδίδεται, πῶσῃ ὠφέλειαν, τέρψιν και χαρὰν να παρέχῃ ! . .

Ὅχι. . . ήτο πρωταπριλιά. . . Ὁκατασεῖλιδον ὅπως πάντα τὸ φύλλον μας, με τὰς συνήθεις μαύρας εἰκόνας, ἀντὶ τῶν χρωματιστῶν. . . Ὅσον δια τὰ Λαχεῖα, οἱ δηλώσαντες θα τὰ περιμένουν ἀκόμη πολὺ. . . ήτο πρωταπριλιά. Ὁ πλούσιος και φιλοπάτρις ὁμογενὴς δεν εὐρέθη. Τῶσαι δωρεαὶ γίνονται ἀπὸ Ἑλληνὰς καθημερινῶς δια νοσοκομεία, δια σχολεία, δια βιβλία, δι' ἀνδριάντας, δι' ὑδραγωγεία, δια συλλόγους, δια χιλιάδους πράγματα, χρήσιμα και ἀχρηστα. Μόνον τὴν Διάπλασιν δεν εσυλλογίσθη ἀκόμη κανεὶς. Εἶνε ἀλήθεια ετι πολλοὶ συνδρομηταί της ὑπεσχέθησαν δωρεὰς εταν. . . θα μεγαλώσουν και θα πλουτήσουν, ή εταν θα κερδίσουν κανέν Λαχεῖον. Βεβαίως θα μεγαλώσουν ἀλλὰ θα πλουτήσουν κίβλα ; και αν πλουτήσουν θα ἐνθυμηθῶν τὴν ὑπόσχεσίν των ; Πολὺ ἀμφίβολα πράγματα και πολὺ ὀνειρώδη. . .

Μία παροιμία όμως λέγει : Καλομελέτα κ' ερχεται. Ἐνα καλομελέτημα ήτο και ή πρωταπριλιά της Διαπλάσεως. Πῶς εἰξεύρει μήπως αὐτὸ δεν γίνῃ ἀφορμὴ καμμίας δωρεᾶς ; Εἰς τὸν εὐρὸν κύκλον μας, μετὰ τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων, ὑπάρχουν βέβαια και πλούσιοι και φιλοπάτριδες και εὐεργεταί. Καθόλου ἀπίθανον λοιπὸν να γίνῃ λόγος περὶ της πρωταπριλιάς ἐνώπιον κανενὸς ἐξ αὐτῶν, και να κινήθῃ ή προ-

σοχή του, και να συλλογισθῆ τὴν Διάπλασιν, και να ἐνοήσῃ ετι ή ὑποστήριξις ἐνός τοιούτου περιοδικῶ εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καλὰ πού θα ήμποροῦσε να κάμη εἰς τὴν πατρίδα του. Και ναποφασίσῃ να τὸ κάμη. Διατί ὄχι ; Καλομελέτα κ' ερχεται !

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Γ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' ΜΕΛΑΓΧΟΔΙΑ ΠΑΛΙΝ !

Ἐκόντευαν δύο μῆνες ἀπὸ τότε πού ή κυρά Δεινὴ ἐπώλοῦσε τὸ γάλα της και ὁ Μελάνης τὰ μαρούλια του στὰ μαγαζάκι, καθε πρωτὸ. Κατὰ τὴν μία μετὰ τὸ μεσημέρι, ἀνέβαιναν, και οἱ δύο μαζί, μὴ στενοβλα σκαλίτσα κ' εἴμπαιναν στὴν καμαροῦλα της γαλατάδαινας, πού ήταν μικρὴ και φτωχικὴ, ἀλλὰ πολὺ καθαρὴ. Γρήγορα γρήγορα, εσιγύριζε ή κυρά Δεινὴ, και βοστρα ἐπιανε να ετοιμάσῃ τὸ βραδυνὸ φαγάκι τους. Διότι ἀπὸ ετι εἰρωγεν αὐτὴ, εἶδεν και τὸν Μελάνη.

Ἐκαθάρριζε πατάτες ή εζεμύτιζε κουκιὰ, και ὅλο τοῦ ὀμιλοῦσε. Τοῦ ελεγε για τὸν γυόκα της, τὸ καλὸ της τὸ ἀγόρι, πού ελεπε στρατιώτης, ἀλλὰ «δεν θάργοῦσε να γυρίσῃ στὸ σπιτάκι της». Τοῦ εἰδιάδαζε μάλιστα και τὰ γράμματά του, για να 'δῃ ὁ Ψιφινά-

«Ἐκαθάρριζε πατάτες.» (Σελ. 117.)

κος τί καλὸ παιδί πού ήτανε τὸ ἀγόρι της.

«Δεν θ' ἀργήσῃ να γυρίσῃ !» Εἰς τὰ λόγια αὐτὰ ή χαρὰ εζεχειλίκεν ἀπὸ τὴν καρδιά της καλῆς γρηούλας. Τὰ ήκουεν ὁ Μελάνης μας, και ή μελαγχολία εκυρτεῖε τὴν καρδοῦλά του. Ἐσυλλογιζέτο τὸ ἀδελφάκι του. . .

Ἄχ! γιατί νά μήν ἤμπορῃ καί αὐτός νά εἰπῇ:

«Δέν θάργῃσω νά ξαναδῶ τόν Γάλα μου!»

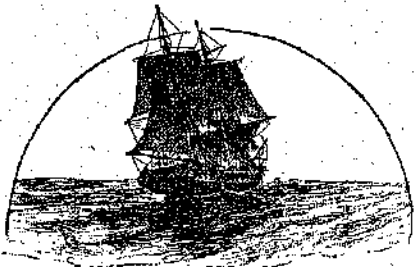
Οὔτε μίαν στιγμήν δέν τόν ἐλθισμονοῦσε! Πρέπει νά ποῦμε ὅμως τήν ἀλήθεια, — αἱ κούδέντες τῆς κυρά-Λενιώως διαρκῶς τοῦ τόν ἐνθούμιζαν. Καί, ἐνῶ ἡ γαλατάδινα ἐλαμπε ἀπό τήν χαράν της, διότι ἐκόντευεν ὁ κειρός ποῦ θά ἐξανάβλεπε τὸ παιδί της, ὁ γατάκος μας ἐκατσούφιαζε. Ἐκατέβαζε τὸ κεφάλαιό του καί ἐσφαλοῦσε τὰ ματάκια του.

— Μήπως ζηλεύεις τὸ ἀγόρι μου; τοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ κυρά-Λενιώ ἔννοια σου, Ψιψίό μου, καί ἐγὼ πάντα θά σ' ἀγαπῶ καί θά σ' ἐννοιάζωμαι! θά ζήσωμε καί οἱ τρεῖς μας, ἀγαπημένοι καί μανοιασμένοι. Νά ὄδῃς πόσο θά σ' ἀγαπῶ κι' ὁ γυόκας μου!...

Ὁ Μελάνης ἦτο πολὺ ἐξυπνος· ἐβλεπε πολὺ καλὰ ὅτι, αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ κυρά-Λενιώ τοῦ τὰ ἔλεγεν ἀπὸ ἀπλήν καλωσύνην καί ὅτι, ἅμα ἐπαιρνε τήν ἄφρασην τὸ παιδί της, ἡ καλὴ γρηγοῦρα δέν θά εἶχε πιὰ καιρὸν νά φροντίξῃ γιὰ ξένους ἐγνοιες, γιὰ ἕνα παλαιογατάκι ἐκεῖ ποῦ ἦτανε κατσούφικο καί λυπημένο, σάν νά εἶχε μεγάλες πίκρες στὴν καρδιά.

Ποῦ νά ἤξευρε ἡ κυρά-Λενιώ, τί πίκρα ἐβασάνιζε τὸν γατάκο της!

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

«Τὸ βρίκιον.» (Σελ. 149, στ. δ')

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἡ ἀντιλογία τοῦ μικροῦ ἦτο σοβαρά. Ἀνέτρεπεν ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ μαρκησίου.

— Παιδί μου, τῷ ἀπήντησε, με τόνον κάπως δυσθυμον, καί οἱ ἀνδρείότεροι καί οἱ ἐπιτηδείτεροι τῶν ἀνθρώπων ἤμπορᾷ νά ἔχουν ἀτυχίαν, ἐναντίας περιστάσεις καί παντός εἶδους ἀπρόοπτα ἐμπόδια. Αὐτὸ δέν ἀποδεικνύει διόλου ὅτι ἀξίζουσι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ μόνον ὅτι τοὺς ἐβοήθησεν ὀλιγώτερον ἡ τύχη.

Καί διακόπτων ἀποτόμως τὰς σκέψεις ταύτας, ἔκαμε καί αὐτὸς μίαν ἐρώτησιν ἀπ' εὐθείας:

— Θέλεις νά γίνῃς καί ἐσὺ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ναυτικούς, νά κοπιᾷσῃς καί νά σπουδάσῃς διὰ νά φορέσῃς τὰς ἐπιμιθίας τοῦ ἀξιωματικοῦ καί νά ζήσῃς ζωὴν κανονικὴν καί ὅπως πρέπει;

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ ἐλαμψαν. Μία φλόγα εἶχεν ἀνάψῃ ἐξαφνα εἰς τὸ βλέμμα του.

— Νομίζετε ὅτι θά ἤμπορέσω ἐκεῖ νά ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου, ὅπως κ' ἐδῶ καλὰ;

— Θὰ τὴν ὑπηρετήσῃς καλλίτερα, διότι θά τῆς προσφέρῃς ὅλην σου τὴν ζωὴν, διότι θά τῆς ἀφιερῶσῃς ὅλην σου τὴν ἐργασίαν. Ἐκεῖνο εἶνε τὸ εὐγενέστερον ἀπὸ ὅλα τὰ στάδια.

— Καί θά εἶμαι χρήσιμος εἰς τὴν μητέρα μου καί τὴν ἀδελφὴν μου, ἂν τὸ κᾶνω;

— Ἡ μητέρα σου καί ἡ ἀδελφὴ σου θά χαροῦν καλλίτερα τὰ πλοῦτη καί τὴν δόξαν ποῦ θ' ἀποκτήσῃς. Ἡ Γαλλία ἔχει ἔλλειψιν ἀπὸ ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ. Τοῦ στάδιόν σου εἶνε ἀνοικτόν. Δέν ἔχεις παρὰ νά τὸ ἀρχίσῃς ἀποφασιστικά.

Ὁ Γουλιέλμος εἶχε σκύψῃ τὴν κεφαλὴν. Ἐσυλλογιζέτο. Ὅταν πάλιν τὴν ὕψωσε, αἱ σκέψεις του εἶχαν γίνῃ σαφεῖς καί ὠρσιμένοι. Ἠρώτησε:

— Ἀλλὰ, διὰ νά γίνω ἀξιωματικός, διὰ νά σπουδάσω, ὅπως λέγετε, πρέπει νά εἶμαι εἰς τὴν Γαλλίαν, δέν εἶνε ἔτσι;

— Ἐννοεῖται!

— Λοιπόν, θά με πᾶτε πίσω, εἰς τὴν Γαλλίαν;

Ὁ Κλαβαγιάν ἔκαμε μίαν χειρονομίαν, ἡ ὁποία ἐξέφραζε τὴν στενοχωρίαν του.

— Βεβαίως, εἶπε, θά σὲ ὀδηγήσω εἰς τὴν Γαλλίαν, ἅμα δυνηθῶ.

— Ἄμα δυνηθῆτε; Καί πότε θά δυνηθῆτε;

— ὦ, διάβολε! Ἄμα ἐλευθερωθῆ ἡ θάλασσα, ἅμα τὴν καθαρίσωμεν ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους, μετὰ ἐν ἡ δύο ἔτη, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀποδιδαθῆ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καί εἰσελθῆ εἰς τὸ Λονδίον.

— Καί ἀπὸ τώρα ἕως τότε, ἀνεστῆναξεν ὁ Γουλιέλμος, ἐγὼ τί πρέπει νά κάμω;

— Ἔως τότε θά σὲ βάλωμεν εἰς τὸ σχολεῖον ἐδῶ, καί θ' ἀρχίσῃς νά σπουδάξῃς.

Τότε ἡ θέλησις τοῦ μικροῦ ἐξερράγη, με μίαν ἐκφρασιν ἀξίαν ν' ἀκουσθῆ ἀπὸ στόμα μεγάλο.

— Λοιπόν, ὄχι! καλέ μου φίλε ἐγὼ δέν θέλω. Μ' ἐπήρατε διὰ νά με κάμετε ναυτοπαιδα τοῦ Σουρκούφ. Ἀργότερα, θά γίνω ἀξιωματικός, ἂν θέλῃ ὁ Θεός. Ἐπ' τοῦ παρόντος, ναυτοπαις εἶμαι καί ναυτοπαις θά μείνω!

Με αὐτὰ τὰ λόγια ἐτελείωσεν ἡ συνδιάλεξις τοῦ μεγάλου με τὸν μικρόν.

Ὁ Ἰακώβος Κλαβαγιάν ἐπήγε πάλιν νά εὔρῃ τὸν Σουρκούφ. Ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του διὰ τὸ πλοῖον τοῦ με εἰλικρινεῖαν, ἡ ὁποία ἔκαμε τὸν συμπλεκτιστὴν του νά γελάσῃ.

— Πραγματικῶς, Ροβέρτε, με κάμνεις καί χάνω τὸ μυαλό μου. Δέν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ἐφοπιστής οὔτε ἕνας ναυπηγὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὁ ὅποιος θά ἤμπορούσε νά ἐπινοήσῃ καί νά ἐτελέσῃ τὸ σχέδιον πλοίου σάν αὐτό. Αὐτὴ ἡ φρεγάτα ἤμπορᾷ νά συναγωνισθῆ με τὸ καλλίτερον δίκροτον!

— Βλέπεις; ἀπήντησεν ὁ Σουρκούφ αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ γονεῖς δέν ἔχουν πάντοτε δίκαιον, ὅταν ζητοῦν νά ἐπιβάλλουν τὸ ἐπάγγελμα ποῦ θέλουν αὐτοὶ εἰς τὰ τέκνα των. Ἄν, ἀντὶ νά σπουδάσω τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ καί λατινικὰ εἰς τὸ σχολεῖον, δέν ἐξώδεκα τὸν καιρὸν μου εἰς τὸ νά σπουδάσω τὰ καράβια τοῦ λιμένος, καί νά σχεδιάζω σκάφη καί σκελετὰ πλοίων εἰς τὰ τετράδια μου, διὰ τὰ ὅποια σχέδια αἱ τιμωρίαι ἐπεφταν βραχί, — δέν θά κατώρθω νά μάθω κατὰ βάθος τὰ στοιχεῖα τῆς ναυπηγικῆς...

Σήμερον γνωρίζω, σχεδὸν χωρὶς νά κάμω λάθος, πόσα χρειάζονται καρφί, ξυλοκάρφια καί τζαβέττες διὰ τὸ δίκροτον καί πόσα διὰ τὴν βάρκα τοῦ φαρᾷ ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον καραβόπανο, τὸ καλλίτερον σχοινί, τὸ καλλίτερον κατράμι.

Δύναμαι, με τὴν ἀφῆν μόνον, νά ἐκτιμήσω ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον πείκο ἢ τίς, καί, ἂν ἐτύχαινε νά εὐρεθῶ ὀλομόναχος εἰς ἕνα δάσος με τέτοια δένδρα, καί νά ἔχω νά τρώγω, νά ἔχω ἕνα πρῖονι, ἕνα σφυρί, ἕνα σκεπάρνι καί καρφί, θά ἐναυπηγοῦσα μίαν βάρκαν με κατὰστρώμα, καλλίτερα παρ' ὅτι ὁ Νῶε ἔκαμε τὴν κιβωτὸν του. Καί ἡ βάρκα μου θ' ἀρμένιζε περιφρημα, σοῦ ἐγγυώμαι...

— Ναι, ἀλλὰ δέν θά ἐχωρούσε τόσους ἐπιβάτας ὅσους ἡ κιβωτός.

— Βεβαίως, ἀλλὰ ἐγὼ δέν θά ἔκαμνα ἑκατὸν ἔτη διὰ νά τὴν κατασκευάσω ὅπως ὁ Νῶε...

— Καί τί ὄνομα σκοπεύεις νά δώσῃς εἰς τὸ ἀριστοῦργήμά σου;

— Ὄνομα με ὠραῖαν σημασίαν. Ὅπως τὴν βλέπεις, ἡ φρεγάτα μου ἀπαριστᾷ τὴν. τελευταίον τύπον τῶν πολεμικῶν μας πλοίων, τὸν Ἐπίφοβον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀγγλοὶ ἐκυρίευσαν εἰς τὸ Τραφαλγάρ καί πάλιν ἔχασαν εἰς τὸ Κάδιξ, εἰς τὴν Ἀκραν τῶν Ἀδαμάντων, κατὰ τὴν τρικυμίαν, ἡ ὁποία συνέβη μετὰ τὴν ναυμαχίαν. Ἐκτὸς τούτου, ὅπου διεκόπη ἡ εἰρήνη, ἐγὼ δέν ἔκαμπα παρὰ μίαν μόνον πελαγοδρομίαν, ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν σῆς εὐρήκα, ἐσὲ καί τοὺς συντρόφους σου. Θά φαίνωμαι λοι-

πὸν ὅτι ἐρχομαι ἀπὸ τὴν ἄλλον κόσμον, καί δι' αὐτὸ ὠνόμασα τὸ ὠραῖον πλοῖόν μου Βουκόλακα.

— Εἰγε! ἐφώνησεν ὁ Ἰακώβος, καί ἐχειροκρότησε. Ὁραϊστάτον ὄνομα! Φαντάζομαι δὲ ὅτι θά τὸ ὀπλίσης ὅπως τοῦ ταιριάζει. Ποῦ θά προμηθευθῆς τὰ κανόνια;

— Τὰ κανόνια; Τὰ ἔχω ἀπὸ τώρα. Ἐν πρώτοις τὰ τριάκοντα τέσσαρα τῆς Ἐλπίδος...

Ὁ Κλαβαγιάν τὸν διέκοψε καί ἠρώτησε με εὐθυμον τόνον:

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ δίδεις, ἐμένα, τὴν Ἐλπίδα; Σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐστάθησαν μίαν στιγμήν, διὰ νά γελάσουν με τὴν ἀνεσίαν των.

— Ἀλήθεια! δέν σὲ ἐσολογιζόμην πλέον, καί μένε Ἰακώβε. Ἀκουσέ με ὅμως ὑπάρχει τὸ μέσον νά διορθωθῶν ὅλα. Θὰ τὸ ἴδῃς.

Καί ἐξήγησεν εἰς τὸν μαρκησιον, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τριάκοντα τέσσαρα μεγάλα κανόνια, τὰ ὅποια ἔπρεπε νά κρατήσῃ διὰ νά ὀπλίσῃ τὸν Βουκόλακα, εἶχεν ἀκόμη διαθέσιμα δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἄλλα διαφόρων εἰδῶν καί μεγεθῶν.

— Αὐτὰ ἀρκοῦν, εἶπε, διὰ νά ὀπλισθῆ σάν ἀστακὸς ἕνα βρίκι.

— Ἐστω λοιπὸν! παίρνω τὸ βρίκι. Καί, νά σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, τὸ προτιμῶ. Ἐνε καλλίτερα τοῦ χειροῦ μου. Καί ἐκτὸς τούτου, ἡ Ἐλπίς δέν μοῦ ἔδιδε πολλὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας!

— Οὔτε εἰς ἐμέ, σύντροφε. Δέν εἶνε γρήγορον πλοῖον.

— Λοιπόν, σύμφωνοι διὰ τὸ βρίκι. Ἀλλὰ πρέπει καί αὐτὸ νά εἶνε ἔτοιμον ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

— Θὰ εἶνε, μὰ τ' ἀστρα-

— πες ἕως τώρα. Πρώτην φορὰν τὸ ἀκούω. θά κάμωμε παντὰ ζευγαρώμενοι. Ὁ Ἰακώβος εἶνε λαμπρὰ ἐποχὴ διὰ ν' ἀρμενίξῃ κανεῖς εἰς τοὺς τροπικούς.

— Ἐλεγε τὴν ἀλήθειαν. Μετὰ δύο ἑβδομάδας, τὰ δύο καταδρομικὰ σκάφη ἐβαπτίζοντο συγχρόνως, καί ὁ Βουκόλαξ καθειλύετο θριαμβευτικῶς εἰς τὴν θάλασσαν, χαιρετίζων με τὴν πρῶρὰν του τὰ τέσσαρα κύρια σημεῖα τοῦ ὀρκίζοντος καί δεχόμενος εἰς τὸ ἀριστέρον ἰσχίον του τὸν χαιρετισμὸν τῆς σπασμένης μπουκάλας, με τῆς ὁποίας τὸ κρασί ἐβαπτίσθη.

Τὸ βρίκιον ἔλαβε καί αὐτὸ ὄνομα με σημασίαν. Ὁ Κλαβαγιάν τὸ ἀφιέρωσεν εἰς μίαν τρυφερὰν ἀνάμνησιν τὸ ὄνομασεν Ἀγίαν Ἀνναν. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς τὸ ὄνομα ἔφερε τὸ πλοῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε φονευθῆ ὁ Ἰσπανὸς ἥρωας Γραβίνας.

— Ἐλθισμόνησα! εἶπεν ὁ μαρκησιος πρὸς τὸν ἀρχηγὸν του, κατὰ τὸ ἀποχαριεπιστήριον γεῦμα πρὸ τοῦ ἀπόπλου, — σοῦ ἔχω εἰπῆ ὅτι ἡ θαλακτικὴ ἐκείνη Λαίδη Βλάνκουδ' μ' ἐπεφόρτισε νά συστήσω εἰς τὴν ἀεροφροσύνην σου μίαν ἐξαδέλφην της:

— Ὅχι, φίλε μου τίποτε δέν μοῦ εἶ-

— Διότι ἔχω ἀναλάβῃ ὑποχρεώσεις διὰ λογαριασμόν σου, Ροβέρτε. Ἐχω δώσει τὸν λόγον μου.

— Τὸν λόγον σου, διὰ λογαριασμόν μου; Καί διὰ ποῖον ζήτημα, θεοτρελλε;

— Ὑπέσχθη ὅτι θά παραδώσῃς τὰ δύο πιάνο σῶα καί ἀκέραια εἰς τὰς δύο εὐγενεῖς κυρίας. Ἐγγέλασαν πολὺ διὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἐγὼ ὅμως ἐπέμεινα ὅτι θά ἐτελεσθῇ.

Ὁ Σουρκούφ ἔξυσε τὴν κεφαλὴν καί ἀπεκρίθη, γελαστός καί θυμωμένος συγχρόνως:

— Ἀγαπητέ μου, ἀνέλαβες ἔτσι μίαν ὑποχρέωσιν πολὺ περιέργων. Ἐν πρώτοις δέν δύναμαι νά ἐγγυηθῶ ὅτι ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα ὄργανα τῆς μουσικῆς δέν θά πάθουν ἀβάριαν.

— Ἐγὼ κάμη τὰς ἐπιφυλάξεις μου δι' αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Αἱ σφαῖραι καί τὰ νερά τῆς θαλάσσης ἔχουν ἐξαιρεθῆ.

— Καλὰ! Καί αὐτὸ κατὶ εἶνε, ἀλλὰ δέν εἶνε τὸ ὅλον. Τὸ πολὺ-πολὺ ἤμπορῶ νά ἐγγυηθῶ ὅτι θά ἐπιστρέψω τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο πιάνο, ἐκεῖνο ποῦ θά πέσῃ εἰς τὸ μερίδιόν μου. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο ἀνήκει δικαιοδικῶς εἰς τὴν κυβέρνησιν.

— Κανόνισέ τα ἐσὺ ὅπως γνωρίζεις, καλέ μου Ροβέρτε. Ἐγὼ ἔδωσα τὸν λόγον μου, ἄλλο δέν γνωρίζω.

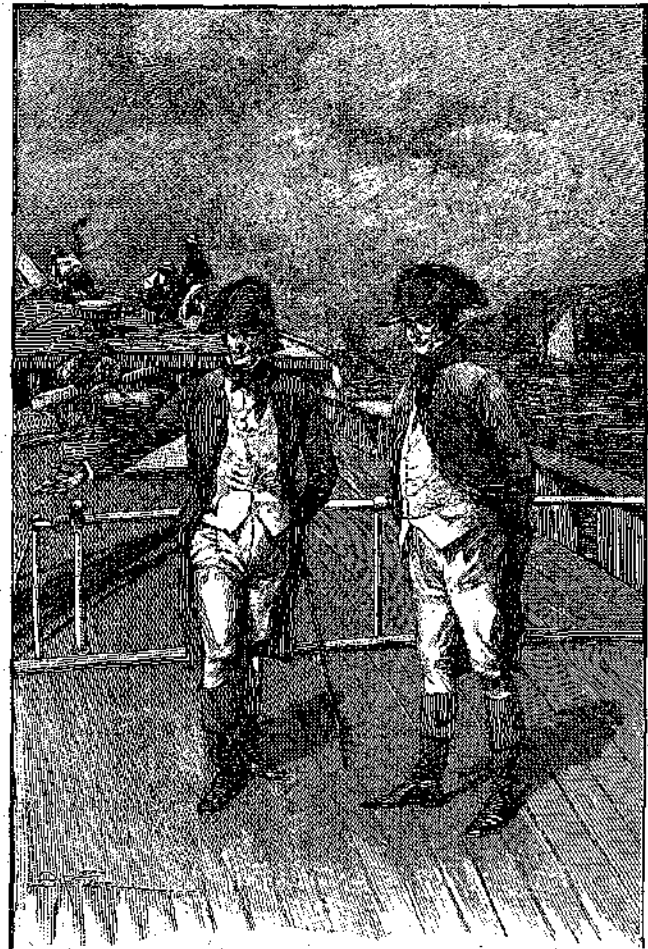
— Καί ἔκαμες ἄσχημα, νά παρ' ἡ ὀργή! Πόσον κοστίζουν αὐτὰ τὰ γυναικεῖα παιγνιδάκια;

— Ἐπτὰ χιλιάδας φράγκα τὸ ἕνα, εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐδῶ ὅμως, ἴσως τὸ διπλάσιον.

— Λοιπόν, σύντροφε, δέν κάμνεις ἄσχημα τὸς δουλεῖς σου. Νά πληρώσω δεκατέσσαρας χιλιάδας εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἀπλῶς καί μόνον διὰ τὰ ὠραῖα μάτια μιᾶς Ἀγγλίδος! Βεβαίως! θ' ἀναγκασθῶ νά σκοτώσω δύο-τρεις ἀξιωματικούς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας διὰ νά τοὺς πάρω τὰ βαλάντια...

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, ἐπανέλαβεν ὁ Κλαβαγιάν ἔχεις ποτὲ συναντήσῃ τὴν ἀγγλικὴν κορβέτταν Ἀετόν;

— Ποτέ. Γνωρίζω ὅμως ὅτι ταξειδεύει εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ πελάγη καί ὅτι ἔχει κυβερνήτην ἕνα μπουφον θρασὺν καί σκληρόν, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται, νομίζω, Βλάνκοφ. Τί θέλεις νά τὸ κάμω ἐγὼ αὐτὸ τὸ πιάνο; Καί διατί μοῦ διηγείσαι αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

«Οἱ δύο ἄνδρες ἐστάθησαν μίαν στιγμήν.» (Σελ. 149, στ. α')

— Διότι ἔχω ἀναλάβῃ ὑποχρεώσεις διὰ λογαριασμόν σου, Ροβέρτε. Ἐχω δώσει τὸν λόγον μου.

— Τὸν λόγον σου, διὰ λογαριασμόν μου; Καί διὰ ποῖον ζήτημα, θεοτρελλε;

— Ὑπέσχθη ὅτι θά παραδώσῃς τὰ δύο πιάνο σῶα καί ἀκέραια εἰς τὰς δύο εὐγενεῖς κυρίας. Ἐγγέλασαν πολὺ διὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἐγὼ ὅμως ἐπέμεινα ὅτι θά ἐτελεσθῇ.

Ὁ Σουρκούφ ἔξυσε τὴν κεφαλὴν καί ἀπεκρίθη, γελαστός καί θυμωμένος συγχρόνως:

— Ἀγαπητέ μου, ἀνέλαβες ἔτσι μίαν ὑποχρέωσιν πολὺ περιέργων. Ἐν πρώτοις δέν δύναμαι νά ἐγγυηθῶ ὅτι ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα ὄργανα τῆς μουσικῆς δέν θά πάθουν ἀβάριαν.

— Ἐγὼ κάμη τὰς ἐπιφυλάξεις μου δι' αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Αἱ σφαῖραι καί τὰ νερά τῆς θαλάσσης ἔχουν ἐξαιρεθῆ.

— Καλὰ! Καί αὐτὸ κατὶ εἶνε, ἀλλὰ δέν εἶνε τὸ ὅλον. Τὸ πολὺ-πολὺ ἤμπορῶ νά ἐγγυηθῶ ὅτι θά ἐπιστρέψω τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο πιάνο, ἐκεῖνο ποῦ θά πέσῃ εἰς τὸ μερίδιόν μου. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο ἀνήκει δικαιοδικῶς εἰς τὴν κυβέρνησιν.

— Κανόνισέ τα ἐσὺ ὅπως γνωρίζεις, καλέ μου Ροβέρτε. Ἐγὼ ἔδωσα τὸν λόγον μου, ἄλλο δέν γνωρίζω.

— Καί ἔκαμες ἄσχημα, νά παρ' ἡ ὀργή! Πόσον κοστίζουν αὐτὰ τὰ γυναικεῖα παιγνιδάκια;

— Ἐπτὰ χιλιάδας φράγκα τὸ ἕνα, εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐδῶ ὅμως, ἴσως τὸ διπλάσιον.

— Λοιπόν, σύντροφε, δέν κάμνεις ἄσχημα τὸς δουλεῖς σου. Νά πληρώσω δεκατέσσαρας χιλιάδας εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἀπλῶς καί μόνον διὰ τὰ ὠραῖα μάτια μιᾶς Ἀγγλίδος! Βεβαίως! θ' ἀναγκασθῶ νά σκοτώσω δύο-τρεις ἀξιωματικούς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας διὰ νά τοὺς πάρω τὰ βαλάντια...

— Μίαν λέξιν ἀκόμη, ἐπανέλαβεν ὁ Κλαβαγιάν ἔχεις ποτὲ συναντήσῃ τὴν ἀγγλικὴν κορβέτταν Ἀετόν;

— Ποτέ. Γνωρίζω ὅμως ὅτι ταξειδεύει εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ πελάγη καί ὅτι ἔχει κυβερνήτην ἕνα μπουφον θρασὺν καί σκληρόν, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται, νομίζω, Βλάνκοφ. Τί θέλεις νά τὸ κάμω ἐγὼ αὐτὸ τὸ πιάνο; Καί διατί μοῦ διηγείσαι αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

των Σαλώνων, Νηρηίδα τοῦ Πηγιοῦ, Σε-
ντιευμένο Ἑλληνοπούλο, Γλυκὸ Φιλάνι καὶ
Παριπαθὴ Τραγουδοστῆν—δ Ἑλληὴ Στρα-
πίωτις μετὴν Κωνσταντίνου Ἑλληνοπού-
λου, Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Αἰθέριον
Πλάσμα, Πτεροπτόν Ἀγγελοπόρον καὶ Ψευ-
δόδη Μυροματῆν— ἡ Πτερωτὴ Καρδιά
μετὴν Βοσκοπούλου τοῦ Πηλίου, Ἐρῶσαν,
Ροδίαν, Πρίγκιπα Σμάραγδον καὶ Κυματο-
θραύστην τοῦ Εὐξείνου—δ Ὑπερήφανος
Φοῖνιξ μετὴν Ἀργύστον, Δαρρσοιστῆ Ση-
μαίης, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Ἰδιότροπον
Ξανθοῦδαν καὶ Λάτρικα τῆς Φύσεως—δ Ἀγ-
γελος Ἀνδρεῖος μετὴν Ἰωάννην Λάτρικα,
Μέλλωνα Διπλωμάτην, Φίλην τῶν Ζῶων,
Ἀγγίβαν τὸν Καρρηδιόνιον καὶ Ὀλυμποςί-
κην—τὸ Ξανθὸ Διαβολάκι μετὴν Αἰθέρα,
Μέλλωνα Διπλωμάτην, Γλυκὸ Φιλάνι καὶ
Φρα-Διάβολον—δ Φρα-Διάβολος μετὴν
Κροῦτην, Ἐσμεράλδαν, Ἐαρινὴν Ἐσπέραν,
Γλυκὸ Φιλάνι καὶ Λάτρικον τοῦ Ἀπείρου.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της·
Φλοῖστον τῆς Θεολογίας (πολὺ φράσια ἢ
πρωταπειρία σου, τὴν ὕπαιον καὶ ἄλλος φί-
λος μου ἄλλοτε μοῦ ἔκαμεν ἀπαρῆλλακτην·
ἢ Κική σὲ ὑπερυχαριστεῖ διὰ τὰ φράσια γραμ-
ματόσημα) Ἐαρινὴν Ἐσπέραν (αὐτὸ τὸ
ὄμοιον, τὰ ἀγρία εἶνε πλέον παραπονεύ-
ρικα ἀπὸ τὰ κοριττῆα· ἀλλὰ τι σημαίνει...)
Ἐσμεράλδαν (ἢ αὐτὴ ἀπάντησις καὶ πρὸς σέ·
ἐλπίζω ὅτι ἔλαβες ἤδη καὶ τὸ διπλοῦν φύλ-
λον καὶ τὴν Μαργ. Στ.) Δαρρσοιστῆ Ἑλλά-
δα (φαντάζεσαι τὴν χαρὰν μου ὅταν εἶδα τὸν
κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς σου!... πολὺ ἐλυπή-
θην ὅμως πού παρευρέθης εἰς τὴν παραστασί-
ν τοιοῦτου ἔργου· ἔπρεπε νὰ φύγῃς μετὰ τὴν
α' πράξιν) Ὑπερήφανον Φοῖνικα, Ἀγγελον
Ἀνδρεῖον (πολὺ μοῦ ἤρεσαν αἱ ἐντυπώσεις
σου ἀπὸ τὴν συσκευίαν, δὲν ἔχω πολλὰς
γνώσεις περὶ τῶν ἀκτίνων Ν καὶ ἀδυνατῶ νὰ
σοῦ ἀπαντήσω) Αἰγυπτίαν Ἀθηνῶν (αἱ πα-
ραγγελίαι σου ἐξετελεσθήσαν εὐχαριστῶ πολ-
λῶ) Φιλέρημον Ἀηδόνα, Ξανθὸ Διαβολάκι
(δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν μεγάλας ἀξιώσεις,
διότι μόλις τὰ τελευτήσω ἔτη ἠργίσαμεν νὰ
καλλιεργῶμεν τὸν ἀθλητισμόν, ἐνῶ οἱ ἔθνοι
καταγίνονται πρὸ πολλοῦ· ὥστε καὶ ἐν μόνον
βραβεῖον ἑλληνικόν εἰς τοὺς Δισθεῖς Ὀλυμ-
πιακοῦς ὅα ἦτο ἀρκετὸν) Κροῦταλον (ὄχι,
δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀσυναρτησία· τὰ βιβλία
ἐστάλησαν) Ζήτω ἡ Μακεδονία (τὰ συγχα-
ρητήρια μου διὰ τὴν φράσιαν πατριωτικῆν
ἐπιστολῆν) Φρα-Διάβολον (ἔχει καλῶς) Γλυ-
κίαν Ἑλλάδα (αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ... ἢ ἐπι-
στιλὴ σου μαρτυρεῖ μεγάλην εὐγένειαν αἰσθη-
μάτων) Μικρὸν Κεφαλλῆνα (ἐλήφθη) Μα-
κίανον δὲ Ἀσπὸν (ἢ δημοσιεύεις τῶν προτά-
σεων σου ἀνεβλήθη διὰ σήμερον· ἐλλείπει
χώρου· δὲν πρέπει νὰ παραπονησῶ καὶ δὲ αὐ-
τό) Ὄμμα τοῦ Φθόρου (ἔστειλα εἰς τὸν Δια-
γωνισμόν τῶν Λύσεων μόνον δὲν ἐπιτρέπεται
νὰ λαμβάνουν μέρος δύο ἀδελφὰ συγχρόνως·
εἰς ἄλλους τοὺς ἄλλους ἐπιτρέπεται) Σπύρο
Μονάρον (ἐλήφθη) τ' ἀποτελέσματα θ' ἀργή-
σουν ἀκόμη) Ἐλικωνιάδα Παρθένον (ὑπό-
λοιπον ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Φάληρον τῶν Ἡ-
ρώων (δὲν ἦτο καιρὸς νὰ μοῦ στείλῃς συλ-
λογὴν Ἀσκήσεων ἐν ταῦταις τὴν ἐφύλαξα
διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν) Διογένην τὸν
Σιωνεῖα (πραγματικῶς, σὺ οὐδέποτε παρε-
πόνηθης) Ἀμυδοχον (τὰ δημοσιευθέντα ἀπο-
τελέσματα εἶνε τοῦ Διαγ. Ἐσπαθώματος τοῦ
1905, ὄχι τοῦ 1906) Δεβετιάνον τῆς Χαλ-
κίδος, Πτερωτὸν Ἀγγελοπόρον, Ἀμύμητον
Γελοκοπιόν (ἔχει καλῶς ὡς διανεμηθῶν
μεταξὺ σας) Ἰω. Σ. Μενούρον, Λέοντα Ν.
(περιμένω) Πάξ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς εἶλαβον μετὰ τὴν 4 Ἀ-
πριλίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Μαΐου

Γ' Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὀμοίου δέον νὰ
γράφωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι,
παραίται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέ-
λους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

215. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον, λῦτά, εἶσαι σύ,
Ζῶον εἰς γενικήν τὸ δευτέρον μου·
Καὶ τοῦ Αἰγαίου ἕνα νησι
Τὸ συνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρωσίας Ν. Χατζή-Γρίβα

216. Διπλοῦς μεταγραμματισμός.

Δις τὴν μέσην ἐν ἀλλάξῃ,
Θά γενῆ ὁ στρατηγός,
Ἡρώτα ἀναξ τις ἀρχαῖος,
Ἐπειτα δὲ ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Ἀράπη

217. Ἀναγραμματισμός.

Τῆς Θράκης εἶμαι πόλις
Ὡς ἔχω ἐν μ' ἀρτης,
Κ' ἕνας Θεὸς ἀρχαῖος,
Ἄν μὴ ἀναγραμματισίης.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀγαπητοῦ Ἀγγελουδίου

218. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

- 1.—Τὶ φράσα πούνε, φίλοι, ὅταν κάθομαι [στὴ σάλα
- 2.—Καὶ χαζεύω μετὰ πολλὰ, δηλαδὴ δια- [σχεδιάζω.
- 3.—Καὶ ἀφοῦ πολὺ χαζέψω, τρέχω πίνω [μὲτα σωμαδά
- 4.—Κ' ἔπειτα, φορῶν τὸ σῆμα, ἵς τὰς ὁδοὺς [περιδιαβάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀννίβια τοῦ Καρρηδιόνιου

219. Ἐπιγραφή.

Ε Η Μ Δ Ν
Ο Π Α Ρ Τ
Ε Υ Ο Τ Λ
Μ Υ Ο Σ Α
Ι Α Κ Ρ Ζ
Ε

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκυρας τῆς Σοτηρίας

**220—223. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμ-
μένα ὀνόματα πλανητῶν.**

- 1.—Παῦσον ὀρκιζόμενος ἀφοῦ ἀπεδείχθης
φύσστης.
- 2.—Ὁ κύων καὶ ἡ γαλῆ εἶνε ζῶα κατοι-
κίδια.
- 3.—Ἄλλοτε σὺ ἕξης ἐργαζόμενος· διατὶ
τώρα ἐπατεῖς;
- 4.—Ἡ σύζυγος τοῦ Διὸς Ἥρα ἐκαλεῖτο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λατομείου τῆς Χίου

**224. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ τριπλῆς
Ἀρροστοιχίδος.**

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθ' λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν, σχηματίζεσθε ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν
ὁποίων τὰρχικὰ νάποτελοῦν ἀρχαῖαν πόλιν,
τὰ δευτέρα γῶραν τῆς Ἀσίας καὶ τὰ τρίτα
πρῶσπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

οὐκὴ, ὄντως, ἀρωγῆ, ταῶς, βόσκει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἐλευθερίας

**225. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκρο-
στοιχίς.**

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζη-
τουμένων λέξεων, ἢ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ
οὕτω καθεξῆς· σχηματίζουν χώραι τῆς Ἀ-
μερικῆς:

- 1, Ἀργοναύτης. 2, Πόλις ἰταλική. 3, Φι-

λόσοφος, 4, Μέγας ποταμός. 5, Αὐτοκό-
τως τοῦ Βυζαντίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κροῦτης

226. Ἑλληνοσύμφωνον.

ε α η ε α ε ι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλλάδος

227. Γρίφος παραστατικός.

Ἀπαγορευτικόν.—Ἀρνητικόν.—Πρόθεσις.
—Γράμμα.—Γράμμα.—Πρόθεσις.—Πρόθε-
σις.—Γρίμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὔγου τοῦ Μουσσοπράνου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 9.

101. Θεσσαλός (θές, σάλος.)—102. Σκυ-
λος—λύκος.

—103. Θ Π Α Ν 104—105. α) Διὰ
Π Η Λ Ο Σ τοῦ Τ: Ἄγρια, Πέ-
Θ Α Λ Α Μ Ο Σ ρος, ἄρος, τῆσις.
Ν Ο Μ Ο Σ θ) Διὰ τοῦ Π: πα-
Σ Ο Σ ρά, τόπος, Πάρος,
Σ τῶσις.—106. ΒΑ-
ΚΧΟΣ (Δι' ἄθλη-
γερἈνός, λύκος

ἈράΧωδα, Μαρθῶνιος, Μεσζήνη)—107.
Λυών—λύων.—108. Οὐδὲς ἀγεομέτρως
αἰσῶτα (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐξ ἀρ-
χῆς, λαμβανόμενος τοῦ πρώτου γράμματος
καὶ τοῦ τελευταίου, εἶτα τοῦ δευτέρου καὶ
τοῦ προτελευταίου, καὶ οὕτω καθεξῆς μέ-
χρι τέλους.)—109. Νέοις τὸ σιγᾶν κρείτ-
τον ἐστὶ τοῦ λαλεῖν.—110. Ὑπομονὴ κ' ἐ-
πιμονὴ ἐπιτέλους νικᾷ. (Ἐπὶ μο νῖ - τ'
ἐπὶ μο νῖ - ἐπὶ τέλους Νῖ Κᾶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λειπὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μου
λειπὰ 5 μόνον· Ἐλατῆρος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ
αἱ ολιγώτεροι τῶν 10 πληθύνονται ὡς τὰ ἦσαν 10.
Ἐκ τοῦ Ἐπισημοῦ αἱ τιμαὶ ἐννοοῦνται εἰς χρῆσιν.
Ἀγγελίαι στέλλονται ἀπὸ τοῦ ἀντιτύπου, ἢ μετὰ
ἀντίτυπον ἐλλείπει, δὲν δημοσιεύονται!

Δελάτια ἀπάσης Μακεδονίας ἀποστέλλω
ἐναντι δελατηρίων εἰκονογραφημένων
οἰκαδῆποτε χώρας.—Ἀθηνάσιος Εὐσταθιά-
δης, Lycée Commercial Noukas, Salo-
nique (Turquie) (5—56)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρο-
μικὰ δελάτια μόνον μετὰ συνδρομητὰς
καὶ συνδρομητῆρας τῆς Διαπλάσεως.—
Michel M. Psonadachis, Tchénisné, (Tur-
quie d'Asie mineure) (5—57)

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν ἐν Ἀθή-
ναις καὶ Κρήτῃ συνδρομητῶν τῆς
Διαπλάσεως.—Μιχαὴλ Κάννας, Λεσμοῦσι
(Κύπρου). (5—58)

Στὸν ἀγαπημένον Διπλωμάτην τὰ θερμότη-
τα συγχαρητήρια διὰ τὴν ἔξοχόν ἀ-
πάντησίν σου.—Ἐπιερ Πατριδός. (5—59)

Πολλὰ φιλιὰ στέλλομεν εἰς γλοκίαν
τῆς Ἐαρινῆς Ἐσπέραν.—Γλοκίαι Ἑλ-
λάς, Ἐσμεράλδα. (5—60)

Φιλῶ Ἑλληνικὴν Γαίσην· καὶ ἐρωτῶ τι
κάμνει τὸ Κρημνίδι.—Ἐσμεράλδα.
(5—61)

Συγχαίρομεν ἐπὶ βραβεύσει Μέλλωνα Δι-
πλωμάτην, μέλος ἡμετέρου Συλλό-
γου.—Ἀναχωρητῶμεν Πατητὴν Παρνασοῦ
καὶ Κατὰ Λευθεριά.
Σύλλογος Ἐλικῆ (5—62)